

medens Forbrugsfatterne ere stegne saa ganske overordentlig — jeg skal senere komme tilbage til det — i de senere Aar som Følge af den stigende Velstand og den tiltagende Befolkning, ere vi aldrig komne videre, end at vi ikke blot ikke have faaet det mindste Nedslag, men at det, der her foreligger, baseret paa det almindelige Forbrug, er en Forøgelse af 16 til 17 Millioner. Thi det er det, der forlanges. Der er udregnet, at Spiritusfattelobene efter denne Stat vilde udbringe 19,200,000 Kr., baseret paa det nuværende Forbrug, og at den indbringer nu efter samme Beregning 2,700,000 Kr. Vi vilde altsaa derefter faae 16½ Millon. Nu siger Regjeringen som følger — jeg skal ikke komme ind paa Bevijerne, men blot anføre det — den siger først: Denne Forhøielse vil medføre en Nedgang af Forbruget af Halvdelen af Brændevinet, og en Sjetteedel af Forbruget af det beregnede Ølquantum. Men hvoraf veed man det? Ja, man erkjender vist, at det er en Beregning hen i Luften. Jeg tror, at jeg kan lade denne Beregning staa aldeles utiltraadt og holde mig til Beregningerne efter det nuværende Forbrug. Saa siger man dernæst: Vi forelægge et Toldlovsforflag — som imidlertid ikke er forelagt her, og som dog ifølge sin Natur skulde spadseres foran dette — som ogsaa, ligeledes efter Beregningen af det nuværende Forbrug, vil give en Nedgang af 40,773 Kr. Jeg vil bede Dem læse Tillæg A., Spalte 2383, nederste Anmærkning, og saa vil jeg spørge Dem, om De endnu søle Dem aldeles overbeviste om, at den høitærede Finantsminister har jugeret rigtigt, naar han mener, at disse Positioner, der staa paa hans Toldlovsforflag, alligevel vilde give en samlet Nedgang af 3,500,000 Kr. Trods alle de Forklaringer, jeg har hørt, og de Bemærkninger, her staa, har jeg ikke modtaget nogenjombest Sikkerhed for, at den Beregning ikke staar i det Mindste lige saa meget i Luften som Beregningen om, at Halvdelen af Brændevinsforbruget vilde ophøre ved Hjælp af Loven. Jeg tror, at vi gjøre klogeft i at tage Beregningen, som den nu foreligger om godt 16 Millioner Kr. Tillæg til de nuværende Forbrugsfatter og lade det staa hen til Erfaringen, om der vil forbruges mindre, eller om den Toldlov, som vi ikke engang have foreliggende her og hvis Stikkelse vi ikke faae at se, hvis den engang skulde blive til Lov, vil medføre en Nedgang paa 3—4 Millioner Kr. Saa meget mere Tvivl kan man have derom, som denne Lov jo paa mange Punkter har saadanne Bestemmelser, som efter min Mening umulig kunne tænkes at føres igjennem; thi jeg kan ikke skjønne rettere, end at ligesom

nævrende Forflag i Virkeligheden gaar ud paa i høi Grad at fordyre Øl og Brændevin, gaar Toldloven ud paa at fordyre ved Beskyttelsen Klæderne og ved Tolden Brødet. Det er Altsammen af Kjærlighed til Smaafolk. Nu kan man altsaa sige, at stige Indtægterne, naar man holder sig til denne Beregning, med ca. 16 Millioner, lidt mere eller lidt mindre, saa stiger jo ogsaa den Halvdel, man vil unde Kommunerne. Ja, derom skal jeg ikke sige Andet, end at jeg henholder mig til den Betragtning, der er gjort gjældende: At ville paalægge Alle og Enhver i Kommunerne — og maaste de mindre Velstillede mest — forøget Stat for at give Halvdelen tilbage til Kommuneskasserne, det er hverken retfærdigt mod de Store eller mod de Smaa i Kommunerne. 16 Millioner, som skulle ud efter denne Lov, naar vi blive ved Beregningen efter det nuværende Forbrug, ere, som De Alle vide, 8 Kr. pr. Menneske mere, end der allerede hdes, og det er jo for en Kommune paa et Par Tusind Mennesker, forudsat at de ere ordinært forbrugende, 16,000 Kr. Jeg tror ikke, at en Kommune bliver rigere ved at betale 16,000 Kr. og faae 8,000 igjen, selv om den sit de 8,000 Kr. Men, mine Herrer, læt nu ogsaa, det kan antages, at vi kunne faae en Toldlov, hvoraf der resulterer nogen Nedgang, og at Forbruget af Brændevin nødvendigvis maa gaa noget ned, saa er der et Moment, som de Herrer maa nøie lægge Mærke til, naar de vedtage en Forbrugsstat, og det er, at en Forbrugsstat, en Toldstat, indeholder i sig selv Spiren til en jevnt stigende Fremgang for Statskassen paa Befolkningens Bekostning. Indtægten voyer, uden at vi behøve at røre ved Staten. Den opkræves tun og føres ind i Statskassen. Jeg skal ikke gaa langt tilbage for at vise Dem, hvilke Exempler vi have derpaa. Jeg skal blot anføre for Dem, at første Gang vi her i Rigsdagen behandlede Toldloven rigtig igjennem, det vil sige, første Gang, vi forsøgte at behandle den, var i 1871—72. Da vi sit den under Finantsbehandlingen i 1867—68, var Regnskabet baseret paa en Rigsdagsbevilling, tidligere paa en Rigsraads- og Rigsdagsbevilling, og væsentlig paa Rigsraadsbevilling, og da udgjorde Indtægterne efter de samlede Stattelove af 4de Juli 1863 og 5te August 1864 — Krigsstattdloven — som endnu bestaa, 15½ Mill., og de voyede i 1871—72 til 18 Mill. S 1874—75, da den meget ærede Minister traadte til Roret, var Beløbet steget til 22½ Mill., og det opføres nu i Budgettet for 1890—91 med 29½ Mill. De samme